

Arrest

nr. 324 877 van 10 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 augustus 2024.

Gelet op het tussenarrest van 13 november 2024 met nr. 316 346 waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 8 mei 2012 een eerste beschermingsverzoek in. Op 31 oktober 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging hiertegen niet in beroep.

1.2. Op 20 februari 2014 en 7 april 2014 dient verzoeker een tweede en een derde beschermingsverzoek in die elk worden afgesloten met een beslissing tot *“weigering van in overweging name van een meervoudige asielaanvraag”* op respectievelijk 20 maart 2014 en 30 april 2014. Verzoeker gaat hiertegen niet in beroep.

1.3. Op 22 augustus 2014 dient verzoeker een vierde beschermingsverzoek in. Op 6 november 2014 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker gaat hiertegen niet in beroep.

1.4. Op 28 november 2014 dient verzoeker een vijfde beschermingsverzoek waarbij op 24 december 2016 wordt besloten om dit beschermingsverzoek niet in overweging te nemen. Verzoeker gaat hiertegen niet in beroep.

1.5. Op 14 juli 2015 dient verzoeker een zesde beschermingsverzoek in. Op 25 augustus 2016 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 19 januari 2014 bij arrest nr. 180 987.

1.6. Op 25 mei 2022 dient verzoeker een zevende beschermingsverzoek in. Op 18 augustus 2022 neemt de commissaris-generaal een beslissing waarbij dit volgend beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt.

1.7. Verzoeker dient op 20 maart 2023 een achtste verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal verklaart dit huidig volgend verzoek op 11 mei 2023 niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Qalandar Khail, gelegen in het district Sayd Khel in de provincie Parwan. U bent Tadzjiek van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

U diende in België een eerste verzoek om internationale bescherming in op 8 mei 2012. U baseerde uw eerste verzoek op uw vrees door de Amerikaanse troepen te worden gezocht naar aanleiding van de arrestatie van uw broer M.S. en zijn vriend S., die beiden lid zouden zijn van de taliban. U zou uw broer R. niet meer hebben gezien sinds u 11 à 12 jaar oud was en nadat hij drie dorpelingen had vermoord tijdens een politieke discussie. Uw vader en zus zouden hierna zijn vermoord door de familieleden van de drie vermoorde personen. De rest van uw gezin zou na dit incident vijf jaar in Kabul hebben doorgebracht en dan zijn teruggekeerd naar de provincie Parwan (district Sayed Khel). U zou daar nog 13 jaar in het huis van uw schoonbroer hebben gewoond. U vreesde omwille van de moorden die door uw broer werden gepleegd echter nog steeds wraakacties. Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara neer. Op 31 oktober 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon gehecht worden aan uw asielmotieven. Tegen deze beslissing ging u niet in beroep.

Op 20 februari 2014 diende u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een tweede verzoek om internationale bescherming in. U baseerde uw tweede verzoek op dezelfde feiten als degene die u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming had aangehaald. Daarbij verklaarde u te hebben deelgenomen aan demonstraties in België. Ter staving van uw tweede verzoek legde u een brief neer die uw nieuwe verzoek juridisch moest ondersteunen. Dit verzoek werd op 20 maart 2014 door het CGVS afgesloten met een beslissing tot “weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag”. U diende hiertegen geen beroep in.

Op 7 april 2014 diende u bij de DVZ een derde verzoek in. Ook bij uw derde verzoek beweerde u nog steeds niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren omwille van de problemen die u reeds bij uw eerdere verzoeken had aangehaald, namelijk uw vrees voor de Amerikaanse troepen en uw vrees voor wraakacties van de familieleden van de personen die destijds door uw broer R. werden vermoord. U verklaarde in verband met uw problemen via uw moeder te hebben vernomen dat onbekenden vier keer naar u op zoek zijn gegaan. Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legde u een attest neer waarin de ouders van uw regio uw problemen bevestigen en de enveloppe waarin dit document u werd toegestuurd. Op 30 april

2014 nam het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot "weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag". U diende hiertegen geen beroep in.

Op 22 augustus 2014 diende u bij de DVZ een vierde verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dat verzoek hield u vast aan uw eerder verklaarde problemen. Daarenboven stelde u dat uw oom langs vaderskant, F.R., was gearresteerd op verdenking een aanslag te hebben gepleegd op Amerikaanse tanks tussen de dorpen Qalandar Khail en Sima. Naast soldaten kwamen daarbij ook een aantal kinderen van uw regio om het leven. Uw oom werd van deze aanslag beschuldigd omdat de autoriteiten uw broer R. en u omwille van uw eerder verklaarde problemen willen vatten. Uit vrees om ook gearresteerd te worden is uw schoonbroer samen met zijn gezin en uw moeder verhuisd naar uw broer R. die reeds in Tagab woonde. U legde volgende documenten neer: twee enveloppen, een brief dd. 17.04.1393, een ongedateerde brief, een kopie van een dreigbrief van de taliban, een brief van D.A., een brief van verschillende Europarlementsleden, twee foto's en een pamflet. Op 6 november 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook tegen deze beslissing ging u niet in beroep.

Op 28 november 2014 diende u bij de DVZ een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde gelogen te hebben over uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België en de problemen tussen uw familie en de Amerikaanse troepen. U stelde in werkelijkheid 16 jaar onafgebroken in Iran te hebben gewoond voor u naar België kwam. Ook uw moeder, uw zus en uw schoonbroer zouden al die tijd in Iran hebben gewoond. U verklaarde in 2012 uit Iran te zijn vertrokken omdat u er vreesde voor problemen met de politie nadat vrienden bij wie u logeerde in opspraak waren gekomen door drugshandel. U voegde toe dat u niemand meer kent in Afghanistan. Ter staving van uw verblijf in Iran legde u een aantal documenten voor; met name een tijdelijke verblijfsvergunning, een werkvergunning, een verzekeringskaart met bijhorende folder, enkele medische attesten van een ziekenhuis in Teheran, een Iraans verzendingsbewijs en een enveloppe. Op 24 december 2016 besliste het CGVS om uw vijfde verzoek om internationale bescherming niet in overweging te nemen omdat de documenten die u had voorgelegd ter staving van uw verblijf in Iran, geenszins wisten te overtuigen waardoor u er niet in slaagde uw beweerde lang verblijf in Iran aannemelijk te maken. Zo legde u een Iraanse werkvergunning voor met daarop een foto die niet de uwe is. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 14 juli 2015 diende u een zesde verzoek om internationale bescherming in. U beriep zich hierbij opnieuw op het asielmotief dat u aanhaalde in het kader van uw vijfde verzoek, namelijk uw voorgehouden lang verblijf in Iran. U legde volgende Iraanse documenten voor: een strookje met een nummer; uw naam en de vermelding www.amayesh3.ir; een beloftebrief waarin u belooft de Iraanse wetgeving zult respecteren indien u in de toekomst zou willen trouwen met een Iraanse vrouw; een bijlage voor de bevestiging en de implementatie van de amayesh drie kaart; een betalingsbewijs voor de amayesh vier kaart; Iraanse rekeninguittreksels waaruit blijkt dat u betalingen heeft verricht, Iraanse medische attesten, foto's waarop u te zien bent in Iran, foto's van uzelf in de Begijnhofkerk en tijdens de acties van Afghanen in België, een brief van priester D.A. die bevestigt dat u wel degelijk in de Begijnhofkerk hebt gelogeed; een informatiebrochure en internetartikels over Afghanen in België en een brief van uw advocaat meester S.M.B. die stelt dat Afghanistan een volledig onbekend land is voor u en dat u volledig vervreemd bent van de Afgaanse traditie en cultuur gezien u als minderjarige naar Iran bent vertrokken. Verder haalt uw advocaat aan dat u in geval van terugkeer wegens uw verblijf in een kerk in België zult vervolgd worden volgens de Pashtounwali en de Barbarwali code. Op 25 augustus 2016 nam het CGVS de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw langdurig verblijf als Afgaanse vluchteling in Iran en er indicaties waren dat u langer in Parwan in Afghanistan had gewoond dan u wilde toegeven. U ging in beroep tegen deze beslissing op 26 september 2016. Op 19 januari 2017 bevestigde de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen de beslissing van het CGVS. De motivering werd daarbij integraal gevolgd.

Na deze beslissing reisde u naar Frankrijk, waar u vijf jaar verbleef. U diende er een verzoek om internationale bescherming in op 24 april 2017, dat volgens u werd afgesloten met een negatieve beslissing. Daarom zou u teruggekeerd zijn naar België op 23 mei 2022. Twee dagen later diende u een zevende verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat u voor uw leven vreest in Afghanistan en legde geen bijkomende verklaringen af. U legde evenmin documenten neer. Op 18 augustus 2022 verklaarde het CGVS dit verzoek niet-ontvankelijk. U bracht immers geen nieuwe elementen aan die een ander licht wierpen op de vaststelling dat u geen nood aan internationale bescherming ten opzichte van Afghanistan aannemelijk maakt. Daarenboven bleek uit uw dossier dat u al internationale bescherming geniet in Frankrijk. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U verliet België niet, en diende op 20 maart 2023 een achtste verzoek om internationale bescherming in. Op 28 april 2023 legde u hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een "verklaring volgend verzoek" af. U verwijst in dit verzoek naar de problemen die u in uw eerste verzoek uiteenzette en verklaart daarbij dat

deze problemen nog erger zijn geworden. U en uw broer M. worden gevisieerd door de taliban en door de families van de drie personen die uw andere broer jaren geleden vermoordde. Uw broer moest om die reden vluchten naar het National Resistance Front of Afghanistan (NRF). Dit is een doorn in het oog van de taliban en u vreest bijkomend door hen gevisieerd te worden om deze reden. Voorts haalt u aan dat u gezondheidsproblemen hebt. U hebt ademhalingsproblemen en voelt zich zwak. U bent twee keer flauwgevallen. U hebt ook psychische problemen. Ter ondersteuning van uw achtste verzoek om internationale bescherming legt u een brief van uw advocaat neer en documenten over uw Franse verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorige verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U verklaart wel dat u psychische problemen hebt en zich zwak voelt. U hebt daarnaast ademhalingsproblemen en bent al twee keer flauwgevallen (verklaring volgend verzoek DVZ, 28 april 2023, punt 13). U ondersteunt deze verklaringen echter niet met een medisch attest. Bovendien haalde u zelf geen elementen of omstandigheden aan die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst bijzondere procedurele noden DVZ, 28 april 2023).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit uw dossier blijkt dat u reeds bescherming geniet in Frankrijk, hoewel u dit ontkent (verklaring volgend verzoek DVZ, 28 april 2023, punt 17, punt 20). U brengt in dit verzoek geen elementen aan die erop wijzen dat deze bescherming voor u niet toegankelijk of niet toereikend zou zijn. U brengt evenmin elementen aan waaruit zou blijken dat u zich niet langer zou kunnen beroepen op deze bescherming. U verklaart zelf dat u zonder problemen terug kan keren naar Frankrijk als u daar een status hebt (verklaring volgend verzoek DVZ, 28 april 2023, punt 20).

Wat betreft uw verklaringen over uw vrees ten opzichte van Afghanistan, moet vastgesteld worden dat u enkel elementen aanhaalt die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. Hier moet benadrukt worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bovendien is een terugkeer naar Afghanistan louter hypothetisch, gezien u internationale bescherming geniet in Frankrijk.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De Franse documenten bevestigen dat u in Frankrijk een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, maar geven geen informatie over het resultaat. De brief van uw advocaat betreft hoofdzakelijk uw vrees ten opzichte van Afghanistan en ontkent eveneens de vaststelling dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Frankrijk. Er worden echter geen stukken bijgevoegd die deze stelling kunnen staven.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughouding naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Hij wijst er allereerst op dat hij kampt met een ernstige depressie.

Voorts klaagt hij aan dat hij niet door het CGVS werd gehoord omtrent de internationale bescherming die hem in Frankrijk werd verleend.

Verder lijst hij de risicogroepen op die volgens het Europees Asielagentschap in Afghanistan over het algemeen nood hebben aan bescherming waarbij hij stelt dat het duidelijk is dat hij hiertoe behoort.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn situatie als ‘verwesterde Afghaan’ en verwijst hij naar de algemene situatie in Afghanistan, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie.

Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker via consulteerbare weblinks naar landeninformatie en rechtspraak.

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoeker maakt op 16 oktober 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over samen met de volgende documenten:

*“- Certificaten van aanwezigheid , sociale dienst Athena Centrum: Deze documenten tonen aan dat de heer R. aanwezig is op Belgisch grondgebied. (Stuk 1)
- Certificaat van dringende medische bijstand.(Stuk 2).”*

3.2. De verwerende partij maakt op 6 december 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt alsook van het risico bij terugkeer na verblijf in het buitenland. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;

- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;

- EASO "Afghanistan - Country Focus" van januari 2022;
- EUAA "Afghanistan - Country Focus" van december 2023;
- EUAA "Country guidance: Afghanistan" van mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban" van 14 december 2023;
- EUAA COI Query "Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van februari 2024;
- EUAA "Afghanistan - Country Focus" van november 2024.

4. Voorafgaand

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.3. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19 (verder: HvJ 10 juni 2021)) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling van het verzoek om internationale bescherming

5.1. Verzoeker werd op 28 september 2020 internationale bescherming verleend in Frankrijk (AD CGVS, 8ste VIB, map 9, EURODAC SEARCH RESULT en EURODAC MARKED HIT).

Zoals reeds vermeld, keerde verzoeker terug naar België en diende hij op 25 mei 2022 een zevende beschermingsverzoek in. Hoewel in het kader van dit zevende beschermingsverzoek werd vastgesteld dat verzoeker internationale bescherming geniet in Frankrijk, nam de verwerende partij geen beslissing *“niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”* in toepassing van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Wel werd dit zevende beschermingsverzoek op 18 augustus 2022 door de verwerende partij niet-ontvankelijk verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. In deze beslissing werd aangestipt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Frankrijk waarbij enkel werd gesteld: *“Ook dit is geen element dat de kans op internationale bescherming in uwen hoofde aanzienlijk vergroot, integendeel. Het werpt geen nieuw licht op bovenstaande analyse met betrekking tot uw vrees ten opzichte van Afghanistan.”*

Op 20 maart 2023 dient verzoeker huidig achtste beschermingsverzoek in waarbij hij onder meer documenten voorlegt omtrent zijn Frans verzoek om internationale bescherming.

Wederom neemt de verwerende partij in deze geen beslissing *“niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”* in toepassing van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet.

Wel neemt de verwerende partij een beslissing waarbij dit achtste en huidig beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt.

De verwerende partij wijst erop dat verzoeker reeds bescherming geniet in Frankrijk en motiveert in de bestreden beslissing hierover verder als volgt: *“U brengt in dit verzoek geen elementen aan die erop wijzen dat deze bescherming voor u niet toegankelijk of niet toereikend zou zijn. U brengt evenmin elementen aan waaruit zou blijken dat u zich niet langer zou kunnen beroepen op deze bescherming. U verklaart zelf dat u zonder problemen terug kan keren naar Frankrijk als u daar een status hebt (verklaring volgend verzoek DVZ, 28 april 2023, punt 20).*

Wat betreft uw verklaringen over uw vrees ten opzichte van Afghanistan, moet vastgesteld worden dat u enkel elementen aanhaalt die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek hebt uiteengezet. Hier moet benadrukt worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bovendien is een terugkeer naar Afghanistan louter hypothetisch, gezien u internationale bescherming geniet in Frankrijk.”

Aldus blijkt dat in deze bestreden beslissing noch in de vorige beslissingen naar aanleiding van verzoekers eerdere beschermingsverzoeken gebruik werd gemaakt van de mogelijkheid om het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, vanwege de internationale bescherming die hem op 28 september 2020 in Frankrijk werd verleend. De bestreden beslissing en de vorige niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 18 augustus 2022 werden steeds uitdrukkelijk gestoeld op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. In geen enkel stadium van verzoekers volgende beschermingsverzoeken werd een niet-ontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, vanwege de hem verleende internationale bescherming in Frankrijk.

Waar de verwerende partij doorheen alle beschermingsverzoeken nooit gebruik heeft gemaakt van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, kan de verwerende partij dit verzoeker niet alsnog impliciet tegenwerpen in het kader van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Indien de verwerende partij de internationale bescherming die verzoeker in Frankrijk geniet wil tegenwerpen, dan had ze dit moeten doen op de wijze die uitdrukkelijk in de wet is voorzien, met name door het nemen van een beslissing *“niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”* in toepassing van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, waarbij verzoeker dan ook gehoord zou kunnen worden over de inhoud van de verleende bescherming in Frankrijk en zijn leefomstandigheden aldaar en waarbij hij de kans zou hebben om zich met kennis van zaken te verdedigen.

Nu de verwerende partij niet is overgegaan tot een beslissing *“niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)”* in toepassing van artikel 57/6, § 3, 3°, dient zij aldus de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te beoordelen ten aanzien van het land van herkomst, in

casu Afghanistan. Aldus kan de verwerende partij niet stellen dat een terugkeer naar Afghanistan louter hypothetisch is. Het is immers het risico op vervolging of ernstige schade in het land van herkomst dat moet worden onderzocht en niet 'het risico op terugkeer' naar dit land. Met andere woorden, het zijn de gevolgen van de mogelijkheid van een terugkeer naar het land van herkomst en niet de mogelijkheid op zich, die moeten worden beoordeeld. In casu betekent dit dat de verwerende partij moet onderzoeken of er nieuwe elementen of nieuwe feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Het is intern tegenstrijdig om enerzijds te stellen dat zulke nieuwe elementen of nieuwe feiten niet voorliggen doch anderzijds te wijzen op de internationale bescherming die verzoeker in Frankrijk geniet, te stellen dat hij zich daarop kan beroepen en vervolgens te besluiten dat een terugkeer naar Afghanistan louter hypothetisch is.

5.2. In het verlengde van het betoog in het verzoekschrift dat hij niet is gehoord over de verleende internationale bescherming in Frankrijk, verwijst verzoekers advocaat ter terechtzitting naar het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 met referentie C-753/22. In het proces-verbaal van de zitting van 13 december 2024 staat het volgende vermeld: *“Verzoekers advocaat verwijst naar het recent arrest C-753/22 van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 en meent dat de verwerende partij in het licht van dit arrest niet zorgvuldig heeft gehandeld door geen informatie op te vragen bij de Franse overheden over de toekenning van internationale bescherming.”*

5.3. Uit dit arrest blijkt dat wanneer een bevoegde autoriteit van een lidstaat geen gebruik kan maken van de geboden mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een verzoeker aan wie een andere lidstaat reeds een dergelijke bescherming heeft verleend, niet-ontvankelijk te verklaren omdat die verzoeker in die andere lidstaat een ernstig risico loopt dat hij wordt onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, deze autoriteit dat verzoek in het kader van een nieuwe procedure voor internationale bescherming overeenkomstig de richtlijnen 2011/95 en 2013/32 opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken moet onderzoeken. In het kader van dat onderzoek moet deze autoriteit volgens het Hof echter ten volle rekening houden met de beslissing van de andere lidstaat om de aanvrager internationale bescherming te verlenen en met de elementen die deze beslissing ondersteunen (HvJ 18 juni 2024, C-753/22, QY tegen Bundesrepublik Deutschland (GK)).

Het Hof van Justitie wees erop dat de lidstaten overeenkomstig artikel 13 van richtlijn 2011/95/EU de vluchtelingenstatus verlenen aan iedere dertdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden om overeenkomstig de hoofdstukken II en III van die richtlijn als vluchteling te worden erkend, zonder dat zij daarbij beschikken over een discretionaire bevoegdheid. Om te bepalen of aan deze voorwaarden is voldaan, moeten de lidstaten overeenkomstig artikel 4, derde lid van de Kwalificatierichtlijn *“ieder verzoek om internationale bescherming op individuele basis beoordelen en met name rekening houden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, de door de verzoeker afgelegde verklaring en overgelegde documenten alsmede de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van deze verzoeker”* (HvJ, C-753/22, pt. 72).

Indien het voor een lidstaat niet mogelijk is om een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 33, lid 2, onder a) van de Asiel-procedurerichtlijn, moet deze autoriteit de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus dus individueel, volledig en actueel onderzoeken en moet de vluchtelingenstatus aan de verzoeker worden toegekend indien deze voldoet aan de voorwaarden van de hoofdstukken II en III van de Kwalificatierichtlijn, zonder dat deze autoriteit over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Verwijzend naar het beginsel van wederzijds vertrouwen waarop het GEAS is gebouwd stelt het Hof vervolgens dat *“deze autoriteit weliswaar niet verplicht [is] om de vluchtelingenstatus van deze verzoeker te erkennen op de enkele grond dat die status hem eerder bij beslissing van een andere lidstaat is verleend, maar moet zij niettemin ten volle rekening houden met die beslissing en met de elementen die deze beslissing ondersteunen”* (HvJ, C-753/22, pt. 76).

Het Hof geeft daarbij tenslotte volgende duiding bij de verplichting van de autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen om rekening te houden met de beslissing van een andere lidstaat om de verzoeker als vluchteling te erkennen: *“Gelet op het beginsel van loyale samenwerking neergelegd in artikel 4, lid 3, eerste alinea, VEU, volgens hetwelk de lidstaten elkaar respecteren en elkaar steunen bij de vervulling van de taken die uit de Verdragen voortvloeien (arrest van 6 september 2016, Petruhhin, C-182/15, EU:C:2016:630, punt 42), en dat concreet is uitgewerkt in artikel 36 van richtlijn 2011/95 en artikel 49 van richtlijn 2013/32, en om zoveel mogelijk de samenhang te waarborgen tussen beslissingen die door de bevoegde autoriteiten van twee lidstaten worden genomen over de behoefte aan internationale bescherming van dezelfde onderdaan van een derde land of staatloze, moet bovendien worden overwogen dat de bevoegde autoriteit van de lidstaat die over het nieuwe verzoek moet beslissen, zo spoedig mogelijk begint met het uitwisselen van informatie met de bevoegde autoriteit van de lidstaat die eerder aan dezelfde*

verzoeker de vluchtelingenstatus heeft toegekend. Het staat dus aan de eerste van deze autoriteiten om de tweede in kennis te stellen van het nieuwe verzoek, om zijn standpunt over het nieuwe verzoek mee te delen en om de tweede te verzoeken om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikt en die tot de toekenning van deze status heeft geleid.

Het doel van deze informatie-uitwisseling is de autoriteit van de lidstaat waarbij het nieuwe verzoek is ingediend, in staat te stellen de verificaties die in het kader van de internationale beschermingsprocedure van haar worden verlangd, met volledige kennis van zaken uit te voeren.” (HvJ, C-753/22, pt. 78-79).

5.4. Voormeld arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 dateert van na het zevende beschermingsverzoek van 25 mei 2022 en daarop volgende niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 18 augustus 2022 alsook van na het huidige achtste beschermingsverzoek van 20 maart 2023, het nemen van de bestreden beslissing op 11 mei 2023 en het verzoekschrift van 24 mei 2023.

De Raad benadrukt hierbij dat hij, in het kader van het thans voorliggende achtste beschermingsverzoek, ertoe is gehouden een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden te voeren. Dit impliceert dat hij zowel de elementen moet onderzoeken waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als deze die zich hebben aangediend nadat de verwerende partij de bestreden beslissing heeft vastgesteld of nieuwe elementen die aan het licht zijn gekomen nadat de bestreden beslissing werd vastgesteld (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Serin Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, pt. 106-113).

De Raad herinnert er verder aan dat elk arrest van het Hof van Justitie, daaronder begrepen een arrest waarin enkel een bepaling van het Unierecht wordt uitgelegd dat reeds van kracht was op het tijdstip waarop een vorig verzoek werd beslist, een nieuw element vormt in de zin van de artikelen 33, lid 2, onder d) en 40, leden 2 en 3 van de richtlijn 2013/32/EU, ongeacht het tijdstip waarop het arrest is gewezen, indien het de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Dit kan het geval zijn zelfs wanneer de verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek niet naar het bestaan van dat arrest heeft verwezen (HvJ 8 februari 2024, C-216/22, *A.A. tegen Bundesrepublik Deutschland (GK)*, pt. 54 en 48). De Raad moet rekening houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Kücükdeveci*, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, pt. 21).

De Raad is er zich van bewust dat de feiten van deze zaak anders zijn dan de feiten in het voormeld arrest van het Hof van Justitie. Zo is in deze zaak niet duidelijk om welke reden de verwerende partij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk te verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, nadat ze er kennis van nam dat aan verzoeker internationale bescherming werd verleend in Frankrijk. Verder is er in casu geen sprake van een ten gronde beoordeling van het beschermingsverzoek, maar wel van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in het kader van een volgend verzoek omdat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zouden zijn die de kans dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Niettemin meent de Raad dat de principes die in het voormeld arrest van het Hof van Justitie worden gepuurd uit de algemene beginselen van wederzijds vertrouwen en loyale samenwerking, ook voor deze zaak van belang zijn en naar analogie gelden.

Er kan immers niet worden voorbij gegaan aan het feit dat een andere EU lidstaat, in casu Frankrijk, heeft beslist om verzoeker internationale bescherming te verlenen.

5.5. In dit kader oordeelt de Raad dat waar Frankrijk heeft beslist internationale bescherming te verlenen, de verwerende partij, in het kader van de beginselen van wederzijds vertrouwen en loyale samenwerking, ertoe is gehouden overeenkomstig de richtlijnen 2011/95 en 2013/32 het onderhavige beschermingsverzoek opnieuw individueel, volledig en naar de actuele stand van zaken te onderzoeken en hierbij ten volle rekening moet houden met de beslissing van de Franse overheden en met de elementen die deze beslissing ondersteunen (HvJ, C-753/22, pt. 76).

Het gegeven dat verzoeker op 28 september 2020 internationale bescherming verkreeg in Frankrijk (AD CGVS, 8ste VIB, map 9, EURODAC SEARCH RESULT en EURODAC MARKED HIT) samengenomen met het arrest van het Hof van Justitie van 18 juni 2024 (C-753/22), lijkt in casu dan ook een nieuw element te vormen dat de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

Noch uit de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 18 augustus 2022 noch uit de bestreden beslissing en de stukken van administratief dossier blijkt dat informatie is uitgewisseld met de Franse overheden om de verwerende partij in staat te stellen de verificaties die in het kader van de internationale beschermingsprocedure van haar worden verlangd, met volledige kennis van zaken uit te voeren. In het administratief dossier bevinden zich enkel de Eurodac resultaten waaruit blijkt dat verzoeker internationale bescherming geniet in Frankrijk (AD CGVS, 8ste VIB, map 9, EURODAC SEARCH RESULT en EURODAC MARKED HIT).

Uit het administratief dossier blijkt derhalve niet dat de Franse autoriteiten door de verwerende partij werden gecontacteerd met het verzoek om het volledige Franse asioldossier van verzoeker over te maken. Er bevindt zich in het administratief en rechtsplegingsdossier geen enkel stuk waaruit zou kunnen blijken dat de verwerende partij de Franse autoriteiten in kennis heeft gesteld van het nieuwe beschermingsverzoek van verzoeker in België, hen haar standpunt over dit nieuwe beschermingsverzoek heeft meegedeeld en hen heeft verzocht om binnen een redelijke termijn de informatie mee te delen waarover zij beschikken en die tot de toekenning van de aan verzoeker verleende internationale beschermingsstatus heeft geleid. Er kan uit het administratief dossier ook niet worden afgeleid dat het niet mogelijk was om het Franse asioldossier op te vragen of dat de Franse autoriteiten niet bereid zouden zijn geweest om de elementen op basis waarvan aan verzoeker internationale bescherming werd verleend mee te delen of dat zij hiertoe niet langer in staat zouden zijn.

Bijgevolg kan de Raad in casu niet vaststellen dat bij het nemen van de bestreden beslissing ten volle rekening werd gehouden met de eerdere beslissing van de Franse autoriteiten tot het verlenen van internationale bescherming aan verzoeker en met de elementen die deze beslissing ondersteunen. De verwerende partij kon hierdoor de verificaties die in het kader van de internationale beschermingsprocedure van haar worden verlangd niet met volledige kennis van zaken uitvoeren.

5.6. In de huidige stand van zaken ontbreekt een globale en zorgvuldige beoordeling van de individuele omstandigheden van verzoeker. Bij gebrek aan het Franse asioldossier kan heden niet worden nagegaan op basis van welke elementen de Franse autoriteiten verzoeker internationale bescherming hebben toegekend en welke weerslag deze elementen kunnen hebben op de beoordeling van de verwerende partij en de motieven op grond waarvan zij het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk heeft verklaard wegens gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Er bestaat bovendien geen duidelijkheid over de beschermingsstatus die verzoeker heeft gekregen in Frankrijk. Uit het administratief dossier kan enkel afgeleid worden dat hij een status heeft verkregen, maar er kan niet uit worden opgemaakt of dit de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus betreft (AD CGVS, 8ste VIB, map 9, EURODAC SEARCH RESULT en EURODAC MARKED HIT).

5.7. Uit dit alles volgt dat de Raad op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze kan evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Rekening houdend met wat voorafgaat alsook met het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 39/76, § 2 van deze wet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in de verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 mei 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijfentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

C. DECAESTECKER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M. MAES TORRES LOREDO